

Arrest

nr. 298 496 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1999.

1.2. Verzoeker dient op 20 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 3 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren en getogen in het dorp Husseinkhel, gelegen in het district Pul-i-Khumri van de provincie Baghlan. U ging nooit naar school noch ging u naar een madrasa. Er kwam wel af en toe een moellah naar uw huis, alsook hielp uw moeder u met Koranlessen. U heeft, op een tiental dagen na in een nabijgelegen groentewinkel, niet gewerkt in Afghanistan. Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, in mei 2020, kwam de taliban rond middernacht naar uw huis. De taliban wilde uw huis innemen om vanuit jullie huis de nabijgelegen basis van de lokale politie, die onder leiding stond van Sha Agha, aan te vallen. Uw vader weigerde echter het huis af te staan waarop de taliban uw ouders vermoordde. U werd eveneens met een wapen geslagen door de taliban. Toen u de volgende ochtend bij bewustzijn kwam in de dorpsapotheek zag u dat uw ouders overleden waren. Twee dagen later was de begrafenis van uw ouders. Na de begrafenis verhuisde u naar het huis van uw maternale oom S. die eveneens in Husseinkhel woonde. Uw twee jongere broers waren na het overlijden van uw ouders al bij hem ingetrokken. Zesentwintig à achtentwintig dagen later besloot u uw ouderlijk huis te verkopen aan S. voor 7.000 dollar. U gebruikte het geld hiervan om uw reis naar Europa te bekostigen. U verliet in juni 2020 Afghanistan en reisde voorts via onder andere Turkije en Griekenland naar Bulgarije waar op 29 juni 2020 uw vingerafdrukken werden afgenomen. U besloot niet in Bulgarije te blijven en reisde verder naar België, waar u op 19 november 2020 toe kwam. U diende de volgende dag, op 20 november 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek legde de taliban tweemaal een mortier voor het huis van uw maternale oom. Op 10 december 2020 werd u na een leeftijdsonderzoek meerderjarig verklaard.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een kopie van uw eigen taskara voor, alsook kopieën van de taskara van uw ouders voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 december 2020, stelt dat u op 1 december 2020 ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u bij aankomst in België zestien jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven zijn uw verklaringen die ter vergoelijking van de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed aanbrengt weinig overtuigend. Zo verklaart u uw leeftijd niet te weten en dat u zich dan maar minderjarig heeft verklaard. U zou later pas op uw taskara gezien hebben dat u meerderjarig was (CGVS, p.5). Nog daargelaten dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een drietal maanden na uw leeftijdsonderzoek plaatsvond, onverbiddelijk blijft volhouden dat u 17 jaar oud bent en dat uw familie u dat heeft verteld is het evenwel opmerkelijk dat u pas in België op uw taskara, die u volgens uw verklaringen toch al sinds uw dertiende levensjaar heeft (CGVS, p.8), zou hebben gezien dat u enkele jaren ouder bent dan u zich besepte. Wat er ook van zij, het CGVS stelt vast dat er tussen uw verklaarde leeftijd en de vastgestelde leeftijd in het leeftijdsonderzoek doch een significant verschil zit, de vooropgestelde standaarddeviatie in acht genomen betreft het verschil doch minimaal drie jaar en maximaal zeven jaar. Het moge duidelijk zijn dat dit geen eenvoudige vergissing uwentwege betreft, doch wel een overduidelijke poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden.

Dat u zich bovendien in Bulgarije ook nog bediende van een valse identiteit, namelijk H. A., D., een naam die aanzienlijk verschilt van de naam die u voor de Belgische asieldiensten opgeeft, komt uw algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede. Gewezen op deze vaststelling haalt u spreekwoordelijk uw schouders op en wijst u eenvoudigweg naar de tolk die u in Bulgarije bijstond en dat de tolk uw naam misschien met opzet verkeerd gezegd heeft. Dat een tolk op eigen houtje u een compleet andere identiteit zou toemeten is weinig aannemelijk, de tolk heeft daar immers geen enkel belang bij. Het moge duidelijk zijn dat uw verklaringen geenszins simpelweg vergissingen zijn en dat u het niet te nauw neemt met uw identiteitsgegevens, doch allen cruciale elementen in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Het significante leeftijdsverschil heeft bijkomende implicaties voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw levensloop voor uw komst naar België. Zo is het weinig aannemelijk dat u minderjarig was ten tijde van uw vertrek naar België, alsook is uw verklaard werkverleden van een tiental dagen in een groentewinkel te Afghanistan weinig geloofwaardig. Gelet op uw leeftijd in Afghanistan is het opmerkelijk dat u, daar u niet naar school ging noch religieus onderwijs volgde, slechts een tiental dagen gewerkt heeft. Er zou een moellah naar het huis zijn gekomen om u de Koran te leren, doch weet u zelfs zijn naam niet (CGVS, p.16). Dat uw moeder u woord voor woord zou hebben laten zien hoe u moest lezen is daarbij eveneens opmerkelijk. Uw verklaringen over uw arbeidsverleden zijn eveneens zeer beperkt en opmerkelijk. Zo kunt u geenszins aanduiden wanneer u deze tien dagen gewerkt heeft, u blijft zich hierbij maar beroepen op uw vermeend analfabetisme (CGVS, p.20). Nog daargelaten dat analfabetisme an sich geen verband houdt met uw intellectuele vermogens, zou dit u er niet van mogen weerhouden om gedetailleerde verklaringen hierover af te lagen. Dat u zelfs niet weet of u deze tien dagen na elkaar heeft gewerkt of dat u vrije dagen ertussen heeft gehad heeft immers niets te maken met uw vaardigheid om te lezen en schrijven. Uw verklaringen dat u voordien gehandicapt was aan uw benen en niet goed kon stappen, een verklaring die u overigens op geen enkele wijze staft, kan evenmin duidelijkheid scheppen. Zo is het compleet onduidelijk waarom u, nadat u eerder nooit naar school kon gaan of gaan werken omwille van uw vermeende handicap, plots wel in een groentewinkel kon gaan werken (CGVS, p.16). Uw verklaringen zijn nauwelijks doorleefd. Uw daadwerkelijke scholingsgraad alsook uw arbeidsverleden in Afghanistan alvorens uw komst naar België zijn aldus een raadsel voor het CGVS. Toegevoegd kan worden dat u verklaart dat uw gezondheidstoestand heden heel goed is (CGVS, p. 3). Ook blijkt uit uw verklaringen op de DVZ dat u uw reisweg van Afghanistan tot België een groot deel

te voet hebt afgelegd (Verklaring DVZ, vraag 33). Nergens blijkt dat u daadwerkelijk zou kampen met een handicap. U legt evenmin documenten dienaangaande neer.

Aangaande de redenen voor uw vertrek uit Afghanistan verklaart u dat de taliban een basis van Sha Agha, onderdeel van de lokale politie, wilde aanvallen en om die reden uw familiaal huis wilde innemen. Toen uw ouders zich hiertegen verzetten werden zij gedood. U overleefde dit maar besloot een maand later uit Afghanistan te vertrekken. U voegt hieraan toe dat dit de eerste keer was dat iemand in uw familie problemen had met de taliban (CGVS, p.26-27). Uw verklaringen over dit incident zijn enerzijds vrij beperkt en anderzijds weinig aannemelijk wat maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven, en wel om volgende redenen.

Zo stelt u dat de basis van Sha Agha was en dat hij sinds drie of drie-en-een-half jaar hoofd van deze checkpost was. Ondanks dat hij van uw eigen dorp was weet u maar weinig over hem. Verder dan dat hij het hoofd van de basis/checkpost was komt u doch niet (CGVS, p.28). Dat u amper iets weet over een prominente dorping is toch behoorlijk opmerkelijk. Ook over het verloop van het incident waarbij uw ouders gedood werden en uzelf ernstig gewond raakte weet u maar weinig. Zo heeft u geen enkel idee hoeveel talibanleden er bij het incident betrokken waren en stelt u alles te zijn vergeten nadat u met een wapen werd geslagen (CGVS, p.29). Nog daargelaten dat u amper iets kan vertellen, is het opmerkelijk vast te stellen dat de taliban zodanig bruut te werk gingen dat zij uw beiden ouders doodschooten maar u 'enkel' met een wapen sloegen en u toen achterlieten. Dat u bovendien twee dagen later openlijk in het dorp uw ouders begroef zonder verdere problemen doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.29). Uw pogingen uw lacunaire verklaringen over het incident te vergoelijken door te stellen dat u niets meer weet omdat u het bewustzijn verloren bent, kunnen niet overtuigen. Het CGVS wijst er hierbij op dat u nog een maand na de feiten in het dorp was en dat er van u mag worden verwacht dat u de nodige stappen zou zetten zich te informeren over de elementen van uw relaas waarover u geen kennis heeft, quod non. Uw weinig proactieve houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen moeilijkheden.

Ook de maand na het overlijden van uw ouders is opmerkelijk verlopen. Zo stelde u dat u gewoonweg in uw huis was zonder enig probleem en na een maand dan maar besloot te vertrekken daar u uw recht niet kreeg van de dorpingen en de overheid (CGVS, p.29-30). Dat u ongemoeid een maand verder kon talmen in uw huis in het dorp terwijl de taliban eerder uw ouders doodde omdat ze jullie huis wilden innemen, tart alle verbeelding. Het is hierbij tevens opmerkelijk dat u stelt dat uw twee jongere broers reeds bij uw oom verbleven. U stelt hierover dat zij op dat moment minderjarig waren en dus al werden meegenomen door de vrouw van uw oom (CGVS, p.29), nogmaals een indicatie dat u bewust bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd en u weldegelijk al meerderjarig was in Afghanistan.

Dat u bovendien verklaart dat u uw huis verkocht aan uw oom om uw reis te kunnen bekostigen is eveneens opmerkelijk (CGVS, p.24). U verklaart immers dat uw huis aan de basis lag van al uw problemen in Afghanistan. De taliban zouden het willen inpalmen. Indien de taliban uw beide ouders doodschoot en uw bewusteloos geslagen had met een wapen is het weinig aannemelijk dat ze op dat moment uw huis niet zouden hebben ingenomen. Dat zij zonder meer maar zouden zijn vertrokken en u verder met rust lieten is, gelet op het zeer gewelddadige karakter van de taliban, weinig aannemelijk noch geloofwaardig.

Uw verklaringen over de problemen met de taliban na uw vertrek uit Afghanistan kunnen evenmin overtuigen. Zo wijst het CGVS er vooreerst op dat u op de DVZ op geen enkel moment gewag maakte van enige problemen na uw vertrek. Zelfs nadat u specifiek gevraagd wordt of er problemen zijn geweest na uw vertrek antwoordde u negatief (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 10.03.2021). Dat u plots op de proppen komt met twee incidenten in juli 2020 waarbij de taliban mortieren bij het huis van uw maternale oom zouden hebben geplaatst, is weinig overtuigend. U veronderstelt louter dat zij deze twee mortieren hebben geplaatst in een poging uw broers te viseren (CGVS, p.27). Er is u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS bovendien uitdrukkelijk gevraagd desbetreffende video's, alsook de taskara's van uw broers over te maken, zaken die u beide heeft nagelaten (CGVS, p.26 & 30). Wat er ook van zij, de problemen na uw vertrek, alsook uw vrees jegens de taliban worden evenwel ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat uw broers al ruim twee jaar zonder problemen in uw eigen dorp, bij uw oom, kunnen verblijven. Het is niet aannemelijk, gelet op uw verklaringen, dat indien de taliban daadwerkelijk u trachtten te viseren en zij na uw vertrek hun pijlen richtten op uw jongere broers, zij hen jarenlang ongemoeid zouden laten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten. U legt ter staving van uw nationaliteit tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel op het

CGVS een kopie van uw taskara voor, alsook een kopie van de taskara's van uw ouders (Map Documenten – documenten 1-3). Ter staving van uw asielmotieven legt u geen enkel document neer. Daar de door u voorgelegde documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, elementen waar bovendien al de nodige twijfels over zijn, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen

waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dat u in het verleden kampte met een handicap, overtuigt evenmin zoals eerder al werd uiteengezet. U toont op geen enkele wijze aan in een slechte gezondheidstoestand te verkeren of een fysieke beperking te hebben.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade,

hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan

de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan

aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van het recht gehoord te worden.

Eerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij analyseert hierbij de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn leeftijd. Verzoeker verwijst naar de context in Afghanistan waar leeftijd geen exact wiskundig gegeven is zoals in Europa. Verzoeker haalt aan dat hij de Belgische asielautoriteiten niet wilde misleiden aangezien hij zelf zijn taskara heeft neergelegd met een andere geboortedatum in dan dat hij verklaard had.

Vervolgens gaat verzoeker verder in op wat er gebeurde in Bulgarije. Verzoeker vindt dat hij een afdoende uitleg heeft gegeven voor de foute naam die in Bulgarije werd genoteerd. Hij benadrukt dat vergissingen bij de registratie van een migrant kunnen gebeuren, zeker aangezien de taal en het alfabet verschillend zijn en verzoeker ook nog analfabeet is.

In een derde punt benadrukt verzoeker dat hij, vertrekkende van de leeftijd van de leeftijdsbepaling, maar 20,5 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok.

In een vierde punt gaat verzoeker in op de maand die hij nog in Afghanistan heeft verbleven na het incident met de taliban. Hij haalt aan dat de *protection officer* hier geen vragen over heeft gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud zodat hij niet kon weten hoe die maand verlopen is. Hij kan het gevaar voor verzoeker op deze manier dan ook niet goed inschatten.

In een vijfde onderdeel verwijst verzoeker naar zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud over zijn school, de madrassa en zijn werk. Verzoeker besluit dat er niets vreemd is aan zijn verklaringen en dat de commissaris-generaal ten onrechte van mening is dat deze verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Hij benadrukt hierbij dat hij in het verleden ziek en gehandicapt was maar hier nu van is hersteld. De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt, volgens verzoeker, dan ook niet correct.

Verzoeker gaat in een zesde onderdeel in op het feit dat verzoeker niet kan zeggen of hij tien dagen achter elkaar heeft gewerkt of niet. Hij vindt dat de *protection officer* geen moeite heeft gedaan om verzoeker te helpen de vraag beter te begrijpen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij te weinig zou weten over Sha Agha. Hij haalt aan dat hij wel degelijk informatie heeft kunnen verschaffen over Sha Agha, zijn dorp, regio van herkomst en de veiligheidssituatie daar. Daarnaast benadrukt verzoeker ook dat hij in een deel van het dorp woonde waar de taliban aan de macht was. Sha Agha kon daar dan ook nooit zomaar vrij rondlopen aangezien hij een commandant was van een checkpoint van de lokale politie.

In een achtste onderdeel haalt verzoeker aan dat hij wel heeft verteld over hoe het incident is verlopen tot het moment waarop hij bewusteloos is geraakt. Volgens verzoeker heeft de *protection officer* nagelaten hier nog verdere vragen over te stellen zodat verzoeker geen verdere details kon geven. Volgens de commissaris-generaal zou verzoeker zich meer hebben moeten informeren over de elementen van zijn relaas waar hij geen kennis over had. Verzoeker haalt aan dat hij dit niet kon aangezien zijn ouders die bij het incident betrokken waren, gedood zijn door de taliban en het gebied waar hij leefde bovendien onder de controle stond van de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op de incidenten na verzoekers vertrek uit Afghanistan en de situatie van zijn broers. Hij vindt het feit dat zijn broers geen verdere problemen hebben gehad met de taliban geen reden om aan zijn nood aan bescherming te twijfelen aangezien verzoeker de oudste zoon is en bovendien de enige aanwezige was bij het incident met de taliban waarbij zijn ouders zijn gedood. Verzoeker verwijst ook naar de machtsovername van de taliban en haalt aan dat sindsdien de taliban belangrijkere doelwitten hebben dan verzoekers broers.

In een tiende onderdeel gaat verzoeker in op de verkoop van zijn huis aan zijn oom voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker stelt dat ondanks dat de taliban het huis in gebruik heeft genomen, hij nog steeds de eigenaar is van het goed. Hij heeft het goed dan ook aan zijn oom kunnen verkopen die voor zijn situatie begrip kon opbrengen.

In een elfde onderdeel gaat verzoeker in op de verschillende documenten die hij heeft neergelegd. Hij haalt aan dat de commissaris-generaal geen concrete opmerkingen heeft over de documenten die hij

heeft neergelegd. Hij stelt dat de commissaris-generaal deze documenten niet simpelweg mag weigeren op basis van een algemene mening dat alle Afghaanse documenten vals zouden zijn.

Vervolgens gaat verzoeker verder in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat de commissaris-generaal zijn regio van herkomst, met name Husseinkhel, Baghlan Provincie, Pul-i-Khumri district, niet in twijfel trekt. Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet baseert op een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare informatie. Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij verwijst hierbij naar de *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van de UNHCR van augustus 2018, het rapport *“Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles”* van OSAR van 12 september 2019, het rapport *“Afghanistan 2019”* van Amnesty International, het verslag *“Civilians Are Losing the War in Afghanistan”* van Human Rights Watch van 14 september 2018, het verslag *“Afghanistan – Events of 2019”* van Human Rights Watch van 2020, het rapport *“Afghanistan security situation: country of origin information report”* van EASO van januari 2022, de nota *“Position on returns to Afghanistan”* van de UNHCR van 17 augustus 2021, de nota *“Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”* van de UNHCR van februari 2022, het arrest van de Raad met nummer 215.314 van 17 januari 2019, het rapport *“Afghanistan : country focus”* van EASO van januari 2022, het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022 en de *“EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing (joint) Fact Finding Missions”* van de European Country of Origin Sponsorship. Hij wijst er ook op dat de bronnen waar de commissaris-generaal zijn motivering op steunt niet voldoende geactualiseerd zijn.

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en de ongekende humanitaire situatie en hongersnood in Afghanistan. Hij gaat in op de verantwoordelijkheden van de verschillende actoren in deze humanitaire crisis.

In een derde subonderdeel beschrijft verzoeker de situatie waarin zijn familie zich bevindt. Aangezien zijn vader gedood is, moet zijn oom nu zorgen voor twee families terwijl hij maar één job heeft. Met het geld dat zijn oom verdient, kan er niet worden rondgekomen. Sinds de machtsovername door de taliban is de situatie nog verslechterd.

In een vierde subonderdeel beschrijft verzoeker hoe de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hierbij naar diverse arresten van het EHRM. Hij vergelijkt het arrest Sufi en Elmi, met de arresten Hussein en SHH. Hij geeft ook een verklaring voor de tegenstrijdige standpunten in deze arresten.

Vervolgens gaat verzoeker in op het feit dat de subsidiaire bescherming ook kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij verwijst hierbij naar het arrest M'Bodj van 18 december 2014 van het Hof van Justitie, dat de contouren van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn heeft verduidelijkt. Hij benadrukt dat voormeld arrest dient te worden bekeken in de context van de specifieke situatie, waarop het betrekking had. Verzoeker maakt dan een parallel met het arrest N tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008. De verantwoordelijkheid van een actor mag niet te strikt worden uitgelegd, zonder de subsidiaire beschermingsstatus zinloos te maken. Volgens verzoeker is de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan duidelijk het gevolg van het optreden van actoren.

In een zesde subonderdeel analyseert verzoeker de COI Focus die door de commissaris-generaal ter staving van zijn beslissing wordt neergelegd. Verzoeker verwijst hiervoor naar het verslag *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van NANSSEN van 23 juni 2022.

3. Aanvullende nota

3.1. De commissaris-generaal heeft op 18 oktober 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022

- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments* van 4 november 2022
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit

onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. Artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU regelt de rechten van het kind. Verzoeker toont niet aan op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing en de Raad wijst er ook op dat verzoeker meerderjarig is waardoor dit artikel niet van toepassing is.

4.6. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van

verzoeker, waarvoor hij zich stoelt op de NANSSEN Note 3-22 heeft overgemaakt, doet hierover niet anders denken.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban. De taliban wilden zijn huis innemen en hebben zijn ouders gedood. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

(a) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd waarbij de verklaringen die verzoeker aanbrengt ter vergoelijking van de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed weinig overtuigend zijn;

(b) er sprake is van het gebruik van een valse identiteit in Bulgarije waarbij verzoeker een naam opgaf bij de Bulgaarse autoriteiten die aanzienlijk verschilt van de naam die hij opgaf bij de Belgische asielautoriteiten;

(c) het significante leeftijdsverschil bijkomende implicaties heeft voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn levensloop voor zijn komst naar België waarbij (i) het weinig aannemelijk is dat verzoeker minderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan; (ii) het werkverleden van een tiental dagen in een groentewinkel in Afghanistan weinig geloofwaardig wordt bevonden en de verklaringen hierover zeer beperkt en opmerkelijk zijn; (iii) de verklaring dat verzoeker vroeger een handicap had aan zijn benen waardoor hij niet goed kon stappen, die hij op geen enkele wijze staft, evenmin duidelijkheid schept en (iv) zijn verklaringen nauwelijks doorleefd zijn;

(d) de verklaringen over het incident met de taliban vrij beperkt en weinig aannemelijk zijn waarbij (i) verzoeker weinig kan vertellen over Sha Agha, een prominente dorpeling; (ii) verzoeker weinig weet over het verloop van het incident met de taliban waarbij zijn ouders gedood werden en hijzelf ernstig gewond raakte; (iii) verzoekers pogingen om zijn lacunaire verklaringen over het incident te vergoelijken door te stellen dat hij niets meer over het incident met de taliban weet omdat hij het bewustzijn verloren is, niet kunnen overtuigen en (iv) verzoekers weinig proactieve houding verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid;

(e) het opmerkelijk is dat verzoeker ongestoord nog een maand na het incident in zijn dorp van herkomst kan blijven terwijl de taliban eerder zijn ouders doodde en zijn huis wilden innemen waarbij het ook opmerkelijk is dat verzoekers broers op dat moment al bij zijn oom verbleven omdat ze nog minderjarig waren, wat een bijkomende indicatie is dat verzoeker bewust bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en wel degelijk wist dat hij meerderjarig was;

(f) het opmerkelijk is dat verzoeker zijn huis aan zijn oom verkocht om de reis naar België te bekostigen aangezien het huis juist aan de basis lag van zijn problemen in Afghanistan waarbij het onaannemelijk is dat de taliban na verzoekers ouders gedood te hebben, zijn vertrokken en verzoeker verder met rust hebben gelaten, gelet op het zeer gewelddadige karakter van de taliban;

(g) de verklaringen over de problemen met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan evenmin kunnen overtuigen waarbij (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment problemen met de taliban na zijn vertrek heeft aangegeven; (ii) het weinig overtuigend is dat verzoeker plots met twee incidenten in juli 2020 op de proppen komt waarbij de taliban mortieren bij het huis van zijn oom zouden hebben geplaatst en (iii) de problemen na zijn vertrek, alsook zijn vrees ten opzichte van de taliban ernstig gerelativeerd dienen te worden aangezien verzoekers broers al ruim twee jaar zonder problemen in het dorp bij hun oom kunnen verblijven.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing als volgt kan worden gelezen: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw*

beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 10 december 2020, stelt dat u op 1 december 2020 ouder bent dan achttien jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat u bij aankomst in België zestien jaar zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Daarenboven zijn uw verklaringen die ter vergoelijking van de vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed aanbrengt weinig overtuigend. Zo verklaart u uw leeftijd niet te weten en dat u zich dan maar minderjarig heeft verklaard. U zou later pas op uw taskara gezien hebben dat u meerderjarig was (CGVS, p.5). Nog daargelaten dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat een drietal maanden na uw leeftijdsonderzoek plaatsvond, onverbiddelijk blijft volhouden dat u 17 jaar oud bent en dat uw familie u dat heeft verteld is het evenwel opmerkelijk dat u pas in België op uw taskara, die u volgens uw verklaringen toch al sinds uw dertiende levensjaar heeft (CGVS, p.8), zou hebben gezien dat u enkele jaren ouder bent dan u zich besepte. Wat er ook van zij, het CGVS stelt vast dat er tussen uw verklaarde leeftijd en de vastgestelde leeftijd in het leeftijdsonderzoek doch een significant verschil zit, de vooropgestelde standaarddeviatie in acht genomen betreft het verschil doch minimaal drie jaar en maximaal zeven jaar. Het moge duidelijk zijn dat dit geen eenvoudige vergissing uwentwege betreft, doch wel een overduidelijke poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden." Volgens verzoeker houdt de commissaris-generaal onvoldoende rekening met de Afghaanse context waar leeftijd geen exact wiskundig gegeven is. Dat uit verzoekers taskara blijkt dat hij meerderjarig is, waaruit verzoeker afleidt dat hij alsnog te goeder trouw zijn ware leeftijd kenbaar heeft gemaakt, doet geen afbreuk aan de bedrieglijke verklaringen. Bovendien heeft verzoeker zijn taskara pas overgemaakt na de leeftijdsbepaling. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente wijze vaststelt dat zelfs nadat verzoeker verteld is dat hij meerderjarig is, hij nog steeds blijft volhouden dat hij minderjarig is. Bovendien had hij de taskara ook al enige tijd in zijn bezit, waarbij het onaannemelijk is dat verzoeker pas in België zou gezien hebben dat er op zijn taskara een andere leeftijd vermeld staat dan dat hij dacht. Verzoeker heeft ook verklaard dat zijn broers niet meer in het ouderlijk huis aanwezig waren op het moment van het incident met de taliban omdat ze minderjarig waren en daarom door de vrouw van zijn oom al waren meegenomen. Dit vormt toch een bijkomende indicatie dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het feit dat hij meerderjarig was en bewust een andere leeftijd heeft opgegeven wanneer hiernaar gevraagd werd bij de Belgische asielautoriteiten. De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Verzoeker heeft ook een andere identiteit gebruikt in Bulgarije, wat zijn geloofwaardigheid verder aantast. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij dezelfde identiteit in Bulgarije als in België heeft opgegeven (zie NPO, p. 25). Volgens verzoeker werd er echter een foute naam genoteerd bij de Bulgaarse asielinstanties en had hij geen mogelijkheid om dit te corrigeren aangezien hij de taal en het alfabet niet kende en analfabeet is. Verzoeker kan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas verder ondergraven, echter niet aan het wankelen brengen door erop te wijzen dat er mogelijks een misverstand met de tolk plaatsvond. De tolk heeft immers er geen belang bij om verzoekers naam verkeerd te noteren. Dit geldt temeer, daar verzoeker pas melding maakt van moeilijkheden met de tolk wanneer de *protection officer* verzoeker confronteert met de verschillende identiteiten die hij heeft opgegeven. Het volstaat ook niet om louter te wijzen op zijn analfabetisme om deze tegenstrijdigheid te verschonen.

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in zijn beoordeling over de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande zijn levensloop voor zijn komst naar België. Verzoeker geeft zelf in zijn verzoekschrift aan dat hij 20,5 jaar was toen hij vertrok uit Afghanistan en dus niet, zoals hij initieel beweerde, minderjarig. Verzoeker haalt aan dat hij niet naar school ging. Hij zegt dat hij de Koran thuis bestudeerde, maar zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt is het opmerkelijk dat hij zelfs de naam van de moellah niet kent die bij hem thuis kwam om hem de Koran aan te leren (zie NPO, p. 16). Wat betreft verzoekers handicap, stelt de Raad vast dat hij geen enkel medisch attest heeft neergelegd om dit te staven. De Raad acht het dan ook onaannemelijk dat verzoeker nooit naar school ging omdat hij niet goed kon stappen wegens zijn handicap, maar vervolgens wel in een groentewinkel kon gaan werken voor tien dagen. Bovendien kan verzoeker niet antwoorden op de vraag of hij tien dagen achter elkaar heeft gewerkt bij de groentewinkel of dat hij hier vrije dagen tussen had (zie NPO, p. 20). Waar verzoeker stelt dat de *protection officer* niets gedaan heeft om verzoeker te helpen om de vraag beter te begrijpen, wijst de Raad erop dat de vraag duidelijk is en dat het niet volstaat om louter te wijzen op verzoekers

analfabetisme, zonder tevens *in concreto* aan te geven op welke wijze de commissaris-generaal in gebreke zou zijn gebleven hiermee rekening te houden en wat de concrete invloed hiervan is op zijn verstandelijke vermogens om te kunnen onthouden of hij tien dagen achter elkaar heeft gewerkt of niet. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een analfabeet te boven gaan of een hogere scholing behoeven. Het betrof immers een vraag waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

5.1.8. Wat betreft verzoekers verklaringen over het incident met de taliban en de dood van verzoekers ouders, wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De Raad benadrukt ook dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan immers weinig concrete informatie verschaffen over Sha Agha, die toch een prominent figuur was in verzoekers dorp. Verzoekers verklaringen over het incident met de taliban dat geleid heeft tot de dood van zijn ouders zijn ook zeer summier, waarbij er toch meer kennis mag verwacht worden van verzoeker, zeker aangezien het incident met de taliban de reden is dat verzoeker internationale bescherming vraagt en dus een essentieel element in verzoekers vluchtrelaas betreft. Waar verzoeker stelt ter verschoning van zijn ontoereikende kennis dat hij alles is vergeten nadat hij door de taliban met een wapen op het hoofd is geslagen, kan er op gewezen worden dat verzoeker ook zeer weinig weet over wat er gebeurd is voordat hij bewusteloos geslagen is. Zo mag er worden verwacht dat verzoeker kan vertellen hoeveel talibanleden er juist naar zijn huis gekomen zijn die nacht (zie NPO, p. 29), of er op dat moment al gevechten bezig waren in de regio (zie NPO, p. 29) en of de basis die de taliban wilden aanvallen en waarvoor ze zijn huis wilden innemen effectief is aangevallen of niet (zie NPO, p. 30). Op zijn minst kan er verwacht worden dat verzoeker, zelfs als hij dit niet wist doordat hij bewusteloos was, zich hierover zou bevragen bij zijn oom of de andere dorpelingen aangezien dit toch de reden is dat zijn ouders gedood zijn. Het is bovendien, zoals de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt, opmerkelijk dat verzoeker niet zoals zijn ouders gedood wordt, maar alleen bewusteloos geslagen wordt door de taliban en zo wordt achtergelaten. De begrafenis van verzoekers ouders vond ook zonder problemen plaats in het dorp, terwijl verzoeker heeft verklaard dat de taliban in zijn dorp aanwezig waren (zie NPO, p. 14 en 21). Verzoeker heeft zelf ook de begrafenis zonder problemen kunnen bijwonen (zie NPO, p. 13), wat de ernst en oprechtheid van zijn vrees voor vervolging aan het wankelen brengt.

5.1.9. Verzoeker is na de dood van zijn ouders en de aanval van de taliban nog een maand lang in zijn dorp gebleven. Verzoeker bevestigt ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in de dagen na de aanval geen problemen meer heeft ondervonden met de taliban (zie NPO, p. 30). Dat verzoeker nog een maand probleemloos kon verblijven in zijn dorp, in het huis van zijn oom, ondergraft de ernst van de voorgehouden vrees. Waar verzoeker stelt dat zijn broers geen problemen ondervinden met de taliban omdat zij niet de oudsten zijn en geen getuige waren van het voorval met de taliban, wijst de Raad erop dat het onaannemelijk is dat de taliban verzoekers broers nooit zouden hebben benaderd of minstens vragen hebben gesteld over verzoeker zelf, wanneer verzoeker stelt een dermate ernstige vrees voor zijn leven te koesteren bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers broers zijn immers niet moeilijk te vinden aangezien ze nog steeds in hetzelfde dorp verblijven bij hun oom. Deze vaststellingen ondergraven verder de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

5.1.10. De commissaris-generaal kan vervolgens worden bijgetreden waar hij stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker zijn huis kon verkopen aan zijn oom. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat het weinig aannemelijk is dat de taliban eerst verzoekers ouders zouden doodschieten en verzoeker bewusteloos zouden slaan met een wapen, doch vervolgens het huis niet zouden hebben ingenomen en zonder meer zouden vertrekken en verzoeker verder met rust zouden laten. Thans stelt verzoeker dat de taliban wel degelijk zijn huis hebben ingenomen, maar dat zijn oom het huis heeft overgekocht, ook al kan hij het huis niet zelf bewonen of doorverkopen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet duidelijk dat verzoeker zou hebben verklaard dat de taliban daadwerkelijk zijn huis hebben ingenomen. Wat er ook van zij, zelfs aangenomen dat de taliban daadwerkelijk verzoekers

ouderlijk huis hebben ingenomen, kan de verantwoording in het verzoekschrift, dat zijn oom het huis heeft overkocht omdat hij familie is en begrip had voor de situatie, niet overtuigen. Verzoeker stelt immers in hetzelfde verzoekschrift dat zijn oom maar één job heeft, waarmee hij twee gezinnen moet onderhouden en zich in een slechte financiële situatie bevindt. De Raad acht het dan ook onaannemelijk dat verzoekers oom zou aangeboden hebben om het huis over te kopen, terwijl verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aangeeft dat zijn oom moeite heeft met rondkomen aangezien hij zowel zijn eigen gezin als de twee broers van verzoeker moet onderhouden.

5.1.11. Wat betreft verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers vrees tegenover de taliban ernstig moet worden gerelativeerd doordat verzoekers broers al gedurende meer dan twee jaar zonder problemen in het dorp kunnen verblijven. Volgens verzoeker ondervinden zijn broers geen problemen omdat sinds de machtsovername de taliban bezig is met belangrijkere doelwitten. Hiermee bevestigt verzoeker in wezen dat hij geen belangrijk doelwit is voor de taliban, wat aldus de ernst van zijn vrees ondergraaft. Indien verzoeker echter werkelijk ernstige problemen met de taliban had, kan bovendien worden verwacht dat de taliban reeds represailles had genomen, ten overstaan van hemzelf, gedurende de maand dat hij nog in het dorp verbleef, dan wel ten overstaan van verzoekers broers voor de machtsovername. Dit ondergraaft verder de voorgehouden vrees voor vervolging. De twee incidenten in juli 2020 waarbij de taliban mortieren zouden hebben geplaatst voor het huis van verzoekers oom, kunnen ook niet overtuigen. Verzoeker heeft dit immers niet vermeld bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hier specifiek naar gevraagd is (zie DVZ, "Vragenlijst CGVS" d.d. 10 maart 2021). Verzoeker verklaarde toen dat hij geen problemen meer heeft gehad na zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker komt ook niet verder dan het stellen dat hij veronderstelt dat de taliban deze mortieren heeft geplaatst in een poging om zijn broers te viseren. Indien de taliban daadwerkelijk zijn broers wilden viseren, kan echter worden verwacht dat zij zouden overgaan tot meer directe represailles.. Deze vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder aan het wankelen.

5.1.12. Wat betreft de neergelegde stukken, dient de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, te wijzen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Dit geldt in het bijzonder, gelet op de vaststelling dat de overgemaakte taskara's slechts kopieën betreffen. Er wordt in deze aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). Alleszins wijst de Raad erop dat verzoeker geen stukken heeft neergelegd, die zijn vluchtrelaas ondersteunen. Verzoeker legde enkel (kopieën van) taskara's van hemzelf, zijn vader en zijn grootvader neer, wat hoogstens van dien aard is om de identiteit van de betrokken personen aan te tonen, doch deze doen geen uitspraak over verzoekers vluchtmotieven.

5.1.13. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.14. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van

vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.15. De Raad wijst verder dat verzoeker volgende passage in de bestreden beslissing volstrekt onbesproken laat: *“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘élites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.” De Raad treedt deze beoordeling, die door verzoeker onbesproken blijft, bij. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit alsnog blijkt dat hij een vrees voor vervolging dient te koesteren vanwege zijn verblijf in België.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen.

Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar wordt gesteld dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij de weigering van de taliban om de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen

overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummer 215.314 van 17 januari 2019 en met nummer 270.813 van 31 maart 2022, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 18 oktober 2023, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt..

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES